

Budavári Hírmondó

Budavári Evangélikus Egyházközség Hírlevele XXVI. évfolyam 2021/3-4. szám Reformáció – Ádvent

„Annyi az egész, hogy meghalunk és eltemetnek? Nem, mert mi hitünkben bizonyosak vagyunk afelől, hogy életre jutunk, amiképpen Krisztus is feltámadott a halálból, és él.”

Luther Márton: *Jer, örvendjünk, keresztyének!*

„Más alapot senki sem vethet a meglévön kívül, amely a Jézus Krisztus.” (1Kor 3,11)

Ezzel a jól ismert, klasszikusan reformációi igével köszöntelek, testvérem, a reformáció ünnepe táján. Az ember az új utáni vágyakozás és a régihez való ragaszkodás feszültségében él folytonosan. Minden új nappal valami újra, valami meglepetésre vágyunk. Mindig jobbat vár az ember – mondja a mondás. S itt már ki is bukkan, hogy az örök elégedetlen is ott van bennünk. Élete során is azt éli meg az ember, hogy van időszak, amikor szakítani akar a régivel, a szülei hagyományával. S egyszer csak azt veszi észre, hogy sok mindenben visszatért oda, ami ellen lázadt. A bátyámtól hallottam, amikor szülők panaszkodtak, hogy gyermekeik szárnyukat próbálgatva egyre kevésbé hallgatnak rájuk. Elszaladnak a csikók, de vissza is jönnek. Ez a szép példa, amely a természetből tükröződik ránk, valóban igaz. Amikor először engedik ki a ménest, a kiscsikók a szabadság mámorító illatától megrészegevedve szinte eszeveszetten rohannak. Magunk előtt látjuk a képet: kecsesen, lobogó sörénnyel, a szikrázó napsütésben a szabadság tökéletes látszatát mutatják. S itt fontos a látszat. Az idősebb lovak rövid vágta után nyugodtan kezdenek legelészni, s türelmesen várják vissza az elnyargalt csikókat.

Másik oldalon mennyi sóvárgás van bennünk visszafelé. Különösen, amikor már gyűlnek az évek a hátunk mögött, s talán letűnő fiatalságunkat siratjuk.

A reformációban ugyanígy feszül a régi és az új. A reformáció megújulás volt. Hiszen Luther gondolatai és munkássága leporolta a középkori egyház beporosodott életét. Kiszellőztette a dohos szobákat és gondolatokat. A takarítás mindig megújulás, jó érzés, de ettől még nem lesz új lakásunk. De ahogyan Luther mindig is hangoztatta, ő semmi újat nem akart és nem is hozott, a régít állította vissza Isten erejével. A régi alapra mutatott rá, amely a Jézus Krisztus. A reformáció szó jelentése

is ez a visszaformálás, visszatérés az eredetihez – nevezetesen a Szentíráshoz, Krisztushoz.

Olyanok vagyunk mi is mindnyájan, mint a csikók. Elszabadulunk Istentől, majd újra és újra visszarohanunk. De hát erről beszélt Luther is. Nem tud az ember nem vétkezni. Minden nap, minden pillanatban olyan indulatok és gondolatok kerítenek hatalmukba, amelyek nem Isten szerint valók. Majd olyan szavak hagyják el a szánkat, melyek akarva vagy akaratlanul bántják az embertársat. S bizony olyan tette is vetemedünk, mely nem Isten akarata. Mert elvagyódunk Isten közeléből: mi jobban tudjuk, türelmetlenek vagyunk, s úgy gondoljuk, mi majd elrendezzük a világ sorát.

Aztán azt éljük meg, hogy mindent elrontottunk. Könny és szomorúság az, ami intézkedésünk következménye. De ha ez így van, akkor elvesztünk! – kiálthatna fel az ember. Azonban erre mondja Luther, hogy a keresztyén ember élete folyamatos megtérés. Előreszaladunk, mert türelmetlenek vagyunk, de minden pillanatban ott a bizonyosság, hogy visszamehetünk. Vissza a gyökereinkhez, az eredetünkhöz, az alaphoz. S így élhetünk a jelenben, amely az igazi élet. Mert tudjuk, érezzük, hogy előre vagy visszafele vágyakozva élni nem teljes élet. De az Atyához megtérve, az ő ölelő, biztonságot adó karjában lenni – ez a jelen. Az a jó hír, hogy nem tudsz végleg elszakadni. Isten vonzása erősebb a gravitációnál, s ez számunkra az evangélium. Az új és a régi állandó feszültségben van az életünkben, az új és a régi megtestesül a reformációban, az új és a régi egygé olvad és feloldódik a megtérésben. De ez egy folyamat, egy út, amelyen megyünk – de menni kell, előre tekintve. Nem vágyakozva előre, másra nem visszasóvárogva, egyszerűen jelen lenni. Ez az alap, ami Jézus Krisztus. Ő jelen volt itt a világban, és jelen is van. Így kívánok neked áldott reformációt, folyamatos boldog megtéréssel.

Bencéné Szabó Márta

Köszöntés és áldás

Az egyházközség lelkészei és elnöksége nevében szeretettel köszöntjük olvasóinkat ezzel a lapszámmal. Az idő szorítása miatt most a reformációi és az ádventkarácsonyi lapszámot összevontan adjuk ki: ebben négy igei olvasmányt is találhatnak a testvérek.

A reformáció ünnepe arra emlékeztet, hogy minden nap megújulásra szorulunk – mi magunk és az egyházunk egésze is. Ádventben arra az Istenre figyelhetünk, aki elkészítette megújító szeretetének útját. Karácsony pedig azt az ajándékot hordozza, hogy életünkbe belépett az Isten, és nem vagyunk híjával ennek a szeretetnek.

Ebben az összetettségben nehéz megfogalmazni az ünnepi jókívánságokat, ezért egy áldással köszöntjük a testvéreket *Varga Gyöngyi: Remény s ég* című kötetéből:

*Forduljon feléd áldásával az Élet Istene:
a rád váró tiszta Forrás
az érted hűséges Szeretet
aki megszólított,
s akinek hívására egykor elindultál.*

*Ragyogtassa rád jelenléte derűs világosságát
a feléd forduló Figyelem
a téged erősítő Bátorítás
aki útitársadul szegődött,
és veled szeretné átélni az életedet.*

*Védjen és őrizzen téged
a hozzád hajló jóságos Oltalom
a téged hordozó Közösség-Egység
aki veled volt és veled lesz ezután is
Vagyokként, valóságosan*

Az áldozati vasárnapon, 2021. október 17-én kérünk áldást a jubiláló házaspárookra.

Szeretnénk őket azzal a verssel köszönteni, amelyet *Sass Gáborné, Enikő* írt az idén 60. házassági évfordulójuk alkalmából.

Sass Enikő

Gyűrűink

*Hatvan éve húztuk e gyűrűket az ujjunkra.
Hatvan éve bízott Isten bennünket egymásra.
Ezek az egyszerű, vékony karikák
átélték velünk életünk minden korszakát.*

*Fényesen csillantak a nap fényében
az evezők rúdján és a hegyek csúcsán.*

*Ajándékozzon meg gazdagon
áldásaival a Magasságos:
a benned visszhangzó Csönd
a téged újjáformáló Változás
aki napjaid sodrában megállít egy-egy órára,
percre, hogy békére lelj.*

*Forduljon feléd áldásával az Élet Istene:
a téged éppé formáló Gyógyulás
a benned megszülető Vágyakozás
aki rád bízta az öröm magvetését
az emberek között.*

*Ragyogtassa rád jelenléte derűs világosságát
a benned meghajló Alázat
a téged gazdagító Elengedés
aki dolgaidd sűrűjében az igazán fontosra
s az egy szükségesre tanít.*

*Legyen áldottá az imádságod,
amelyben az Életet éled át.
Legyen áldottá az otthonod, családot,
ahol a Szeretetet éled át.
Legyen áldottá a hivatásod,
amelyben a Kegyelmet éled át.
Legyen áldottá az életed,
amelynek minden percében Istent éled át.*

*Forduljon hát feléd áldásával
ma és minden napon az Élet Istene:
a minden értelmet meghaladó Békesség,
a minden várakozást felülmúló Jóság
és a mindent teljessé tevő Szeretet!*

*Csendben simultak a rajztáblára,
ha tanulás vagy munka úgy kívánta.*

*Összesimultak kisbabák fürdető vizében,
vagy síró gyermekek ringatása közben.
Családi táborban, munkában vagy az otthoni létben
karcolódott rájuk számtalan rovátka.*

*Volt, hogy szorított, volt, hogy csúszni akart,
de mindkettő mégis híven rajtunk maradt.
S most, 60 év után, támaszt keresve,
szorosan fogjuk egymás kezét.*

*A megkopott gyűrűk koccannak,
amikor hálát adunk Istennek,
amiért akkor, hatvan éve,
egymásra bízott bennünket.*

Vágyakozás a vigasztaló szeretetre

„És íme, élt egy ember Jeruzsálemben, akinek Simeon volt a neve. Igaz és kegyes ember volt, várta Izráel vigasztalását, és a Szentlélek volt rajta.” (Lk 2,25)

Ránk köszöntött az ádvent. Újra, visszavonhatatlanul. Peregnek a percek, a napok és az évek, és új egyházi esztendő kezdünk el. Ádvent van. A világ úgy vesz tudomást róla, hogy eszméletlen erővel kezdi reklámozni a karácsonyi bevásárlás szükségességét. Igénk azonban egy embert állít elénk. Egy igazi ádventi embert. Simeonról, az agg prófétáról keveset tudunk. De ez a várakozás mindenképpen példaértékű lehet számunkra.

Mert a keresztyén ádvent nem egyszerűen azt jelenti, hogy külsőségekben készülök egy ünnepre, nyitogatom az ádventi házikó ablakait, fényfűzérrel díszítem fel az otthonomat, vagy ékes kis karácsonyi ajándékokat csomagolok. Hanem azt, hogy a várakozás lelki ajtaját kitárom afelé, aki az emberi hiányt enyhíteni és pótolni tudja. Simeon várta a vigasztalást, a népe számára érkező megvigasztalódást. S nem érdemes tagadni: a XXI. század emberei – mi és a kortársaink – sokkal nagyobb félelemben és bizonytalanságban élünk, mint az I. század emberei.

Mindenki tudná sorolni azt, hogy mi keseríti el, s miben várna vigasztalást a személyes életében, az emberiség útját látva, a változási folyamatokat szemlélve. Számptalan okunk van arra is, hogy a környezetünk, a teremtettség sérülékenysége és sebezhetősége miatt kétségbe essünk. Azt sem tagadhatjuk, hogy van egyfajta úr bennünk amiatt is, hogy a kulturált, csendes harmóniák megbomlását érezzük, és olyan disszonanciák zavarják a fülünket, amelyek a teremtettség rendek komolyan nem vételéből fakadnak. A ma jólétében feléméztjük a holnapra szánt ajándékokat. S lehet egyfajta könnyelmű nemtörődomséggel elsiklani a problémák felett, azzal a „minden nagyon szép, minden nagyon jó, mindennel meg vagyok elégedve” mentalitással, amellyel a „Patyomkin-falvak” is étellel telt szeretet-közösségnek látszanak. De nem érdemes magunkat becsapni. A keresztyén ádventi reménység nem azt hirdeti, hogy a megromlott világ szép. Nem mondja a rosszat jónak. Hanem arra tekint, hogy van, aki az üres szívek vigasztalója. Ádvent így nem más, mint vágyakozás Isten vigasztaló szeretetére.

Ebben a vágyakozásban fel lehet ismernünk azt, hogy nekünk miben kell változni. Mert a várakozási idő mindig alkalmat teremt arra, hogy még az „utolsó simításokat” elvégezzük. Ahogy a vendéget váró háziasszony is mindig talál egy kis tennivalót, s még gyorsan megigazítja az abroszt, visszateszi a polcra az elől hagyott könyveket, és megfésüli kócos kislány haját. Így várja az érkezőt.

Ebben a várakozásban fel lehet ismerni azt, hogy nagyon is rászorulunk a vigasztalásra, mert a hiányaink egymásnak feszítenek bennünket, és még mélyebb félelmet szülnek, de aki megvigasztalódik, az a békeség útját is megtalálja.

S ebben a várakozásban fel tudjuk ismerni azt is, milyen kevés a mi erőnk – csakis Isten képes arra, hogy ezt a vigaszt megadja. A zsoldáros így könyörgött: „Vigasztaljon meg engem szereteted, ahogyan megígérted szolgálódnak!” (Zsolt 119,76)

Vajon tudunk-e Isten vigasztaló szeretetére várni? S vajon tudunk-e a gyermekként értünk született Megváltóra úgy tekinteni, mint akiben Isten vigasztaló szeretete jött el?

És tudunk-e az eljövendő Krisztusra úgy várni, hogy Ő letöröl szemünkről minden könnyet?

Ádventi imádságunk lehet, hogy a vigasztalás forrását találja meg abban az Úrban, akit Isten a próféták által megígért, aki Betlehem szülötte, és aki ígérete szerint velünk van minden napon a világ végezetéig!

Bence Imre

Emlékezés és újrakezdés

Hullámok között – Járvány után járvány előtt

Gyülekezeti nap, 2021. szeptember 19.

Jelen soraimat 2021 szeptemberében írom, a negyedik járványhullám közeledtét hallva, a jövő ismeretlen eseményeit várva. Nem mondok újat azzal, hogy a Covid-19-járvány alaposan megtépázta az egyházi életet is. Nem történt ez másképp Budaváriban sem. Sokkoló hírek, szabályok, bezárkózás, félelem, kérdések – amelyekre nincs válasz –, bizonytalanság nyomta rá bélyegét az elmúlt időszakra. A gyülekezet lelkészei, munkatársai – alkalmazkodva a helyzethez – igyekeztek életben tartani a gyülekezeti életet. Mindenki azt remélte, hogy mielőbb véget ér ez a „rémálom”. Nem így lett. A nagyszülők távol maradtak az unokáktól, gyerekektől, a lelkészek a hívektől; sokan megbetegedtek, s néhányan végleg elmentek. Van, aki a munkáját veszítette el; van, akinek más lett; van, akinek sokkal több s akár veszélyesebb feladata lett, mint korábban.

Ezekkel élni, a sokkoló eseményeket megélni, túlélni egy egészséges léleknek is kihívást jelent.

Az Úr annyi terhet tesz reánk, amennyit elbírnunk – mondhatjuk. Segíthet az ima, a sorstársakkal, lelkészekkel, esetleg lélekgyógyász szakemberekkel való beszélgetés, a relaxáció, vagy új dolgok megtanulása, kipróbálása. Az ország egy része receptet cserélt, büszkén mutatta az otthon sült kenyérét, megszólalt egy új nyelven, vagy felderítette a családfáját. Felerősödtek a nagy régen hallott, fülünkben megmaradt, hiánygazdaság időszakának tapasztalatából megszületett szavai: „...*liszt, cukor, élesztő, konzerv legyen mindig otthon cseppfiam!*” Megfogadtuk a tanácsot, s így a járványhullámok közötti időszakra is maradt tartalék a kamrapolcon vagy fiókban – szerintem számos háztartásban.

A testen túl a lélek életben tartásához, a sokszor sokkoló események-hírek feldolgozásához, a bizonytalan jövő elfogadásához azonban az ételen kívül másra is szükség van. A *reziliencia* (a lelket terhelő nehéz eseményekkel való megbirkózás képessége) fejlesztéséhez viszont érdemes tudatosan, s szakember iránymutatásaival felvértezve nekilátni.

Úszás során a kartempók csapása okozta hullámok közötti levegővétel fontos. Ez a levegő kell az élethez. A járványhullámok közötti valódi (s nem táv) gyülekezeti élethez pedig a személyes találkozások, gyülekezeti alkalmak adják a levegőt. Erre a levegővételre két járványhullám között 2021. szeptember 19-én, vasárnap került sor *Emlékezés és újrakezdés* címmel a Budavári Evangélikus Gyülekezetben.

A 11 órás istentisztelet tartalma is a járvány terheinek lelki feldolgozásáról szólt, ahhoz adott segítséget. Az igehirdetés, az imádságok, a hála és

veszteség gyertyáinak meggyújtása adtak meglönböztető tartalmat a vasárnapnak. Két hullám között más lett ez a vasárnap, mint a többi.

Több mint 25-en vettek részt a közös ebéden, sütizésen. Végre ismét megkóstolhattuk a mesteri zserbókat, krémeseket, piskótákat, sajtos rudakat.

Hogy vagy? Mi újság? Mit csinálsz? Gyerekek? Mi történt veletek? Kérdeztük, válaszoltunk, hallgattuk egymást. Ki merre járt, mit csinált, mi történt a családban, s mit terveznek. Esküvő, eljegyzés, betegség, gyógyulás, kirándulás, biciklizés; könyvek, megszületett, elmaradt írások.

A *reziliencia* fejlesztéséhez, ha nehezen is megy, de jó beszélni arról, ami nyomaszt: jó meghallgatni mást, s megbeszélni azt, hogy mi segít. A vendég-előadó, *Zala-Tóth Ágnes* pszichológus összefoglalót adott a járvány mérőföldköveiről, s összegyűjtötte a jelenlévőktől azokat a benyomásokat, szavakat, érzéseket, amelyek a járvány alatt érték őket. Mondanivalókat, gondolataikat örömmel, s aktívan osztották meg a résztvevők. A Dixit kártyás asszociációs gyakorlat mindenkit felvillanyozott és megmozgatótt. A színes, figurás képek segítettek beszélni: a belső állapotról kimondani azt, amit csak érzünk, és nem sikerül megfogalmazni. Nincs rossz válasz, nincs értékelés – ahogyan Istennél sincs rossz ember. Egymás történeteit, gondolatait hallgatva, kimondva a sajátot, oldódhatnak a lélek ismert vagy látens fájdalompontjai. Megérthetjük, elfogadhatjuk egymást, saját magunkat, életünket. Ami lássuk be, járvány nélkül sem könnyű feladat.

Nem nehéz leírni, hogy szükség volt erre az alkalomra. Akár az együttlétre, akár arra, hogy nyugodt „hullámmentes időben” lehessünk egymás között, meghallgassuk egymást, kicsit beszéljünk magunkról. Ó, s persze a süti – mint mindig – felejtetetlenek voltak!

Várjuk a következő alkalmat. Járványhullám nélkül is.

Lukács András
presbiter

Jön a király!

Örülj nagyon, Sionnak leánya; örvendezz Jeruzsálem leánya! Ímé, jön néked a te királyod; igaz és szabadító Ő; szegény és számárháton ülő, azaz nőtényszamárnak vehmén. (Zak 9,9)

Valóban Király, de szegény – nincstelen. Éppenséggel nincs királyi ábrázatja, ha csak a földi királyok külső pompáját keresed rajta.

Pompát, várat, házat, pénzt és jószágot a földi királyoknak engedi át. Ám egyenek, igyanak, öltözködjenek és építsenek fényűzőbben, mint egyebek. Ahhoz úgy sem értenek, amit ez a koldus-király tud. *Krisztus segít*; nemcsak egy bűn ellen, hanem minden én bűnöm ellen, nem is csak az én bűnöm ellen, hanem az egész világ bűne ellen. Azért jön, hogy elvegye – nemcsak a betegséget, de a halált is, nemcsak az enyémet, hanem az egész világét. Mindezeket azért mondja a próféta Sion leányának, hogy meg ne botránkozzék a Király nyomorúságos jövetelén, s csukott szemmel, nyitott füllel ne a szegényes bevonulásra nézzen, hanem *hallgasson, hallja meg azt, amit erről a koldus-királyról hirdetnek*. Mert látni csak a szegénységet lehet – hogy nyeregtelen számaron, sarkantyú nélkül úgy vonul be, mint egy koldus. De hogy magára veszi bűneinket, megfojtja a halált, s szentséget, üdvösséget, örök életet ad – azt látni nem lehet. *Ezt tehát hallani és hinni kell.*

Óh miként fogadjalak,
Világ Megváltója
Méltókép mint áldjalak,
Lelkem megtartója!
Óh, Jézus, gyujtsd szívemben
Te szövétnekedet,
Hogy érthessem mindenben
Te szent tetszésedet.

Luther Márton: *Jer, örvendjünk keresztyének!*

Alföldi Géza

Mária dalolja

Karácsony este. És esik.
Gyermekeként sírva csorog az eresz.
S halk szél, mint altatódal
az anyák ajkán halkan neszez.

Ring a csodás égi bölcső:
– a gyermek sír, ki ma született, –
s Mária dalolja altató dalát
a csillagszemű fia felett.

Megtartónk született!

Az ige testté lett. (Jn 1,14)

Krisztus születése tiszta volt, bűn nélküli és szent. Az ember születése pedig tisztátalan, bűnös és átokvert. Ezért nem lehet rajta segíteni – csupán a Krisztus tiszta születésével. Mivel Krisztus születését testileg nem lehet kiosztani – aminthogy ez nem is használna –, azért Isten lelkileg osztja szét mindenkinek az igében. Ha valaki szilárdan hiszi, hogy ezt ő is megkapja, annak Krisztus tiszta születése javára lesz.

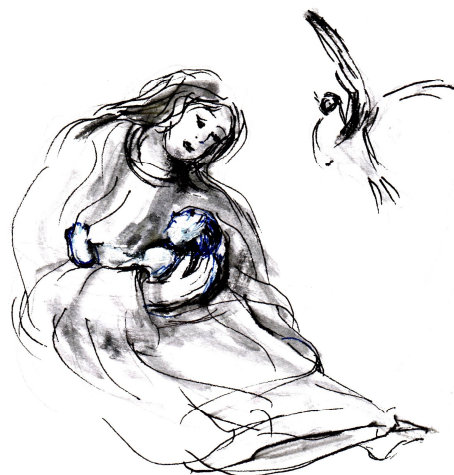
Ez az útja-módja annak, hogy kitisztuljunk nyomorult Ádám-származásunkból. Krisztusnak azért kellett emberré születni, hogy benne újjászülessünk. Magára veszi a mi származásunkat, belemeríti a magába, s nekünk ajándékozza a sajátját, hogy benne megtisztulva megújuljunk, mintha az volna a sajátunk; hogy Krisztus e születésének minden keresztyén éppen úgy örülhessen, s benne éppen úgy dicsekedhessék, mintha Krisztushoz hasonlóan testileg is Máriától született volna. Aki ezt nem hiszi, vagy kétli – nem keresztyén az!

Íme, ez az a nagy öröm, amiről az angyal beszél. Nemde vigasztalás és mérhetetlen kegyelem az Istentől, mikor az ember, ha hisz, azzal a kinccsel dicsekedhetik, hogy Mária az ő valódi anyja, Krisztus a testvére, Isten az atyja?! Mert mindez igaz és valósággal megtörtént, ha hisszük.

Rajta légy, hogy vele cserélve, születését sajátoddá tedd. A magadétól szabadulj meg, s az Ővét vedd át. Ami meg is történik, ha úgy hiszed. Akkor máris bizonytal Szűz Mária ölében ülsz, mint tulajdon, édes gyermeke. Ebben a hitben gyakorold magadat, ezért könyörögj, valameddig élsz, hiszen soha nem teheted azt elég erőssé!

Jézus Krisztus dicsértésél,
Hogy érettünk megszülettél,
Az ember és angyalsereg,
Ma ennek mind örvendenek.

Luther Márton: *Jer, örvendjünk keresztyének!*

Eseménynaptár – 2021. Reformáció – Ádvent

Gyülekezeti körlevelünket hetente kiküldjük a gyülekezet azon tagjainak, akik jelezték, hogy a budavar@lutheran.hu listán szeretnének értesítéseket kapni. Ezért a továbbiakban az eseménynaptárt is úgy állítjuk össze, hogy abban csak az előzetesen tervezett rendkívüli alkalmakat tüntetjük fel.

Rendszeres alkalmaink

Vasárnap

Istentiszteleti alkalmaink

9.00; 11.00; 18.00 – Budavárban

9.00 – Budagyöngyén

11.00 – Gyermek-bibliaóra – ovisok, alsósok és felsősök részére

16.00 – Családos délután – *hónap 1. vasárnapján*

19.00 – Egyetemista kör – egyetemisták és „frissen végzettek” köre – *hónap 2. vasárnapján*

19.00 – Fészekrakó kör – házasságra készülők fiatalok interaktív alkalmak – *hónap 3. vasárnapján*

19.00 – kAlap Férfikör – *hónap 4. vasárnapján*

Hétfő

17.00 – Gyülekezeti bibliaóra Budagyöngyén

19.00 – Budavári Evangélikus Szabadegyetem – *hónap 2. hétfőjén*

Kedd

18.00 – Gyülekezeti bibliaóra a Várban

19.00 – Gospel Kórus próbája a Sára teremben

Szerda

18.45 – Schütz Kórus próbája a kápolnában

19.00 – Fügefa – interaktív bibliatanulmányozás a középgeneráció számára – *kéthetente*
Időpontok: október 13. és 27.; november 10. és 24.; december 1. és 15.

Csütörtök

10.00 – Imaóra és nyugdíjas beszélgetőkör

18.30 – Sarokkő – önismereti közösségi alkalom – *kéthetente*

Időpontok: október 21.; november 4. és 18.; december 2. és 16.

20.30 – Kisgyermekes szülők beszélgető köre – Skype-on

Péntek

17.30 – Mérték – többgenerációs hittanóra konfirmációs oktatás, ifjúsági óra és szülők beszélgetős köre

Október 17. Áldozati vasárnap

Templomszentelési emléknap

Délelőtti istentiszteletek a szokott rendben

11.00 – Az istentiszteleten a házaspárok megáldása és a 2021. évi Mária Dorottya-díj átadása

17.00 – A Budavári Gospel Kórus 10. születésnapi koncertje
A koncert miatt 18.00-kor nem lesz istentisztelet!

Október 31. vasárnap

Reformáció ünnepe

Istentiszteletek a szokott rendben

A 11.00 órakor kezdődő istentisztelet után gyülekezeti kávézás

18.00 – Ünnepi istentisztelet és megemlékezés a református testvéreinkkel együtt, a Schütz Kórus szolgálatával

November 7. vasárnap

Istentiszteletek a szokott rendben

16.00 – Családos délután – kisgyermekes családok találkozója

18.00 – Orgonazenés áhítat

November 9. kedd

19.00 – Képviselőtestületi gyűlés

November 14. vasárnap

Istentiszteletek a szokott rendben

18.00 – Ifjúsági zenés istentisztelet

November 21. vasárnap

Örökélet vasárnapja

Istentiszteletek a szokott rendben

11.00 – Megemlékezés az elmúlt egyházi évben elhunytakról

18.00 – Istentisztelet a Budavári Gospel Kórus szolgálatával

November 26–28. péntek–vasárnap

Csendben Isten előtt

A középgeneráció hétvégéje Piliscsabán

A csendes hétvégén nagy szerepet kap majd az egyéni töltekezés, az igetanulmányozás, a lelki utak keresése, az ének és az imádság.

Erre a hétvégére várjuk a felnőttként keresztségre vagy konfirmációra készülőköt, és a 30–60 év közötti korosztályt.

Jelentkezni **november 10-ig** lehet a Lelkészi Hivatalban személyesen, telefonon vagy e-mail-en a budavar@lutheran.hu címen.

November 28. vasárnap

Ádvent 1. vasárnapja

Istentiszteletek a szokott rendben

11.00 – Konfirmandus csoport bemutatása

12.30 – Gyülekezeti kávézás a kápolnában

Ádventi sorozat

„E nap nekünk dicséretes nap!”

Ádventi igehirdetés-sorozat keddenként (november 30.; december 7., 14. és 21.) 18.00 órakor a kápolnában

Igét hirdet: *Bence Imre*

Zenei szolgálattal a gyülekezet tagjai gazdagítják az alkalmat.

December 5. vasárnap
Ádvent 2. vasárnapja

Istentiszteletek a szokott rendben

16.00 – Családos délután – kisgyermekes családok találkozója

18.00 – Orgonazenés áhítat

December 7. kedd

19.00 – Presbiteri gyűlés

December 12. vasárnap
Ádvent 3. vasárnapja

Istentiszteletek a szokott rendben

16.00 – Ádventi szeretetvendégség a Német ajkú Gyülekezet tagjaival közösen

18.00 – Ifjúsági zenés istentisztelet

December 13. hétfő

19.00 – Budavári Evangélikus Szabadegyetem

December 19. vasárnap
Ádvent 4. vasárnapja

Istentiszteletek a szokott rendben

18.00 – Budavári Gospel Kórus adventi koncertje

December 24. péntek
Szenteste

Budavárban:

16.00 – Szentesti istentisztelet

24.00 – Éjféλι istentisztelet

Budagyöngyén:

16.00 – Szentesti istentisztelet

December 25. szombat
Karácsony 1. napja

Istentiszteletek a szokott rendben

December 26. vasárnap
Karácsony 1. napja

Délelőtti istentiszteletek a szokott rendben

18.00 órakor nem tartunk istentiszteletet!

December 31. péntek
Óév napja

Budavárban:

18.00 – Istentisztelet

23.30 – Óévbúcsúztató személyes áldással

Budagyöngyén:

18.00 – Istentisztelet

Január 1. szombat
Újév napja

Istentiszteletek a szokott rendben

A 11.00 órakor kezdődő istentisztelet után újévi áldáskérés és koccintás a gyülekezeti teremben

Január 2. vasárnap

Istentiszteletek a szokott rendben

16.00 – Családos délután – kisgyermekes családok találkozója

18.00 – Orgonazenés áhítat

Január 4. kedd

19.00 – Presbiteri gyűlés

Január 6. csütörtök
Vízkereszt

18.00 – Istentisztelet

Január 9. vasárnap
Vízkereszt ünnepe utáni 1. vasárnap

Istentiszteletek a szokott rendben

18.00 – Ifjúsági zenés istentisztelet

Január 10. hétfő

19.00 – Budavári Evangélikus Szabadegyetem

Január 15. szombat

Presbiteri nap – a gyülekezet presbitériumának közösségépítő, lelki napja

Január 16. vasárnap
Vízkereszt ünnepe utáni 2. vasárnap

Istentiszteletek a szokott rendben

18.00 – Istentisztelet a Budavári Gospel Kórusal

Ökumenikus imahét

Az ökumenikus imahét alkalmait a kerület református és katolikus gyülekezeteivel közösen tartjuk. A helyszín és a pontos időpont szórólapokon lesz követhető.

Február 1. kedd

19.00 – Presbiteri gyűlés

Február 5. szombat

16.00 – Gyülekezeti családos farsang, jelmezbál, tombola a kápolnában

Február 7. hétfő

19.00 – Budavári Evangélikus Szabadegyetem

Február 13. vasárnap

Istentiszteletek a szokott rendben

18.00 – Ifjúsági zenés istentisztelet

Február 20. vasárnap

Istentiszteletek a szokott rendben

18.00 – Istentisztelet a Budavári Gospel Kórusal

Február 27. vasárnap

Istentiszteletek a szokott rendben

12.30 – Gyülekezeti kávézás a kápolnában

10. Budavári Bach Fesztivál

Szeretettel kérjük a kedves Testvéreket, hogy a fesztivál koncertjeinek pontos időpontjait, valamint az adventi zenés áhítatokkal kapcsolatos részletes információkat kövessék a kihelyezett plakátokon és a gyülekezeti körlevelekben.

Indulj el Jézusunk kis nyája!

Október első hétvégéjén volt gyülekezetünkben a konfirmáció. Ebben a nehéz tanévben *Kovács Kata* hitoktató segítségével készítettük fel az ifjakat. Végül 12 fiatal állt készen arra, hogy az október 2-i szombaton a konfirmációs vizsgájukon a *Fogadó a Kősziklán* című hitvalló színdarabban mutassák be mindazt, amit az év során tanultunk.

Vasárnap pedig ünnepi hálaadó istentiszteleten részesültek a megerősítő áldásban, és térdeltek először az úrvacsora asztalához. Hordozzuk továbbra is őket imádságban: *Angi Bálint, Holczinger Anna, Holczinger Ábel, Jeszenszky Marcell, Káli Anna, Orczán Hanna, Rembeczky Péter, Sipos Ábel, Székely Csaba, Varga Adél, Zágoni Bertalan, Zsigmond Aliz.*

S ahogy a konfirmációi vizsga liturgiájában is elhangzik: Adja Isten, hogy mindezek a nevek felolvastassanak az élet könyvéből!

De adja meg azt is, hogy a 300. konfirmációs ének buzdítása minket is megmozgasson: „*Indulj el Jézusunk kis nyája! Ne félj, veled megyünk sokan!*”

Bohony Beáta

Holnap

Amikor felhő borítja a napot,
és nagyon sötéten látod a holnapot.
Tudd, az Úr kezében van életed,
erőd, bölcsességed Tőle kérheted.
Mit keze ad, az jó nekünk,
így formálódik hitünk, s életünk.

Molnárné Varró Mária hitoktatóunktól búcsúunk

Kállai Roland a Kosztolányi Dezső Gimnáziumban, ötödikes korában lett Marika néni – *Molnárné Varró Mária* – hittanosa. Azóta megkeresztelkedett, konfirmált, és ifjúsági közösségünk aktív tagjává vált. Amikor Marika hét és fél év után elköszönt a gyülekezettől – mert lakóhelyéhez közel ajánlottak neki hitoktatói állást –, Roland ezzel a verssel búcsúztatta.

Mi is áldást kérve köszönünk itt el tőle! Hála-sak vagyunk a köztünk végzett magvetéséért!

Kállai Roland

Búcsúok

Mint hatéves gyerek az első osztályt,
Vártam én ötödikben a hittanórát.
Mivel akkor még csekély volt Istennel a kapcsolatom,
A 10 parancsolat is nehezen ment, nem tagadom.

Evangélikus hittanos én lettem egyedül.
Jól telt az idő, ettől függetlenül.
Órák elején mindig daloltunk – ezt nagyon szerettem,
Énekhangomat ekkor kiereszthettem.

Veled tanultam meg a Miatyánkot,
Hogy Dávid hogyan győzte le Góliátot,
A tékozló fiúnak a megbocsátást,
Meg az Egyiptomból való szabadulást.

Azt, hogy itt vagyok, neked köszönhetem.
Hogy a gyülekezetet megismerhettem,
Konfirmáltam
És megkeresztelkedtem.

Most eljött az idő, hogy elbúcsúzzunk,
De azért remélem, még találkozunk!
Ezenkívül egy valamit tudok mondani:
Köszönök mindent, Marika néni!

Új hitoktatóink bemutatkozása

Gyermek- és ifjúkorom Soltvadkerten töltöttem. Kecskeméten végeztem el a tanítóképző főiskolát általános és német nyelvszakos tanító szakon, majd Szegeden a Juhász Gyula Tanárképző Főiskolán szereztem meg a német nyelvtanári diplomát. Csaknem fél évtizedig tanítottam németet Kiskunhalason, a Szilády Áron Református Gimnáziumban. A Vasárnapi Iskolai Szövetség – mely a világ 176 országában működő nemzetközi CEF (Child Evangelism Fellowship) magyarországi képviselője – aktív gyermekmisszionáriusaként 6-12 éves fiatalok között szolgáltam ötnapos klubokat vezetve, majd a vezetőképző elvégzése után tanítókat is oktattam – felkészítve őket a gyermekmissziós szolgálatra Soltvadkerten és környékén.

Budapesten az Evangélikus Hittudományi Egyetem teológus-lelkész szakán szereztem meg a lelkészi szolgálathoz szükséges elméleti ismereteket, majd az ezt követő gyakorlatot a Soltvadkerti Evangélikus Egyházközségben végeztem el. A Mezőberényi Petőfi Sándor Evangélikus Gimnázium iskolalelkészeként szolgáltam, majd az elmúlt hét évben a Mezőtúri és a Gyomai Evangélikus Egyházközségek lelkészeként örömmel végeztem – a lelkészi teendők mellett – a hitoktatást és a gyermekek között zajló szolgálatot is.

Remélem, hogy hasznos tagja lehetek a gyülekezetnek, és családommal mi magunk is otthonra találhatunk itt. Vezéreljen engem ebben Istennek szent igéje: „...mert a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését”. (Róm 8,19)

Fülöp Mónika

Székesfehérváron születtem, szüleimmel és öcsémmel egy közeli faluban, Úrhidán élünk, és a Székesfehérvári Evangélikus Gyülekezet aktív tagjai vagyunk. Evangélikus identitásomat nagymértékben köszönhetem apai nagyszüleimnek: náluk az egész családban generációk óta meghatározó a gyülekezethez, Istenhez

tartozás, közös imádkozás; istentiszteleteken, a gyülekezet életében való részvétel. Óvodáskorom óta rendszeresen részt vettem a hittantáborokban, gyülekezeti hittanórákon, az utóbbi években pedig ezek szervezésébe, vezetésébe is bekapcsolódtam – elhívásomat is a gyülekezetben kaptam. Nagy örömmel, ajándéknak éltem meg az egyházhoz tartozást; tanári hivatásomnak azt érzem, hogy lelkesedést ébresszek a gyermekekben az örömteli, keresztyén élethez.

Az Evangélikus Hittudományi Egyetemen ötödik évemet végzem idén. Az elmúlt tanévben részt vettem az egyetem hittanár MA képzésén, ahol a tanításhoz szükséges pedagógiai-pszichológiai alapokkal, gyakorlati tapasztalatokkal gazdagodtam. Egyetemi éveim alatt kevésbé tudtam részt venni az otthoni gyülekezetem életében, már nagyon hiányzott a rendszeres szolgálat, és az, hogy egy gyülekezetben igazán odatartozónak érezhessem magam, ezért igyekszem eddig megszerzett ismereteimmel, teljes szívvel-lélekkel szolgálni. Izgatottan várom a gyülekezet tagjaival való találkozásokat. Szolgálatomat Isten iránti elköteleződéssel, a gyermekek iránti szeretettel és kíváncsisággal fogom végezni.

Takács Hajnalka

Az Evangélikus Hittudományi Egyetem hatodéves teológus-lelkész szakos, valamint hittanár, nevelőtanár mesterképzés végzős hallgatója vagyok. Tanulmányaimat Kőszegen kezdtem el, és a kőszegi gyülekezetből indultam a teológiára. Szüleim és három testvérem most is a város melletti faluban, Lukácsházán élnek.

Az életemet a teológia mellett a zene is nagyban meghatározza. Lassan húsz éve klarinétozom, de szaxofonozom, gitározom, és sok más hangszerral is volt lehetőségem megismerkedni. Számomra a zene, a közösség megélésének élménye és a teológia nagyon korán összefonódott. Mivel egyházi általános iskolába jártam, ezért a különböző lelkigyakorlatok, az ünnepi alkalmak és az ezeket kísérő egyházi énekek, áhítatos csendek hamar részei lettek az életemnek.

Középiszkolai tanulmányaim során zenekart alapítottunk társaimmal. Nagy szerepe volt életemben az Országos Evangélikus Zenetáboroknak is, ahol máig fontos barátságokat kötöttem, és tanulhattam az akkori evangélikus könnyűzenei közösségtől. Ebben az intenzív időszakban rengeteg lelki töltetet kaptam, így választottam a teológus-lelkész pályát is. A teológián megalapítottuk a Közel zenekart, amivel számos egyházi ünnepen, rendezvényen, és rengeteg iskolában igyekszünk szolgálni és együtt megélni Isten közösségének élményét.

Nagyon fontos számomra az az ószövetségi ígéret, amely így szól: „Minden féltve őrzött dolognál jobban óvd szívedet, mert onnan indul ki az élet!” (Péld 4,23) A közösségeinkben kapott szeretet a legfontosabb számomra, ez indított a teológia irányába, és ezt az Isten által kapott szeretetet szeretném a hitoktatásban, a hittanórákon is továbbadni.

Wölfel Mihály

Total Praise – 10 év teljes dicséretben

Tíz évvel ezelőtt alakult meg a Budavári Gospel Kórus. Gyülekezetünk kápolnájában gyűltünk össze először, hogy a nyári tábortüzek melletti éneklések élményeit és tapasztalatát felhasználva megalakítsuk kórusunkat. *Veress Andreát* kértük fel, hogy szakemberként irányítson minket, majd néhány hónap múlva *Szuhai Mónika* alapító tagként vette át a vezetést. A kórus folyamatosan növekedett, és egyre több feladatot vállalt a gyülekezet életében. Ifjúsági zenés istentiszteleteken, ünnepeken és koncerteken dicsértük az Istent. Voltak vidéki szolgálataink, és világi helyszíneken is felléptünk, énekelünk már esküvőn és temetésen egyaránt. Jártunk külföldön is. Fontos számunkra, hogy a kórus igazi közösségként élje meg mindennapjait. Az ökumenikus közösségünk nyitott minden énekelni szerető és tudó testvérünk felé. Így készülünk a 10. születésnapunkat megünnepegni **2021. október 17-én 17.00 órakor** a templomban. Az erre az alkalomra írt, énekekről szóló vallo-másokból adunk most közre szemelvényeket, amelyek a koncerten is elhangzanak majd.

Don't cry – Ne sírj!

Ez a dal a legcsodálatosabb evangéliumról szól. Krisztus nem halt meg, feltámadt! Képzeld el, hogy az emberek siratják a meghalt Jézust. És akkor megszólal egy hang, hogy Ő nem halt meg. Ő mindent kifizetett értünk, a vérét adta vétkeinkért, korbácsütésekkel a hátán szenvedett, de a síró emberek mégis élnek. Ő bejárta az útját, mint ahogy nekünk is végig kell járni a saját utunkat. Ne sírj, töröld le könnyeidet. Ne legyünk szomorúak, hanem inkább boldogsággal éljük át az Ő feltámadását. Erőt ad a mi életutunkhoz, hogy a saját fájdalomainkat, örömeinket átélve kövessük Őt. Örömet ad nekünk halálával és feltámadásával. (*Heinczinger János*)

Sokszor kapunk Imsitől gondolatokat, ígéket. Ezeket nagyon szeretem. A egyik legutóbbi ez volt: „*A reményt bele kell élnünk e világ reménytelenségébe.*” Hiszem, hogy ez a dolgunk: reményt adni és megmutatni, hogy az élet csodálatos, akkor is, ha sokszor nehéz és keserves. Hitben élni, nyitva tartani a szívünket, hogy mindig keressük és meglássuk a Jót. Keressük Isten szándékát az életünkben. Jézus él, feltámadt! Ne sírj, hanem élj, merj, remélj! Nekem ezt jelenti ez a dal. (*Badó Ildikó*)

Shine your light – Ragyogj fényeddel!

Vajon látszik-e kívülről is ebben az értékeket hajszoló világban az a plusz, amivel a hívő ember éli mindennapjait? Vajon át tudunk-e adni ebből valamit, és fel tudjuk-e kelteni mások érdeklődését az élet értelmének isteni útja iránt? Vajon bennünk meg tud-e gyújtani valamit Jézus fénye, vagy beérjük saját világosságunkkal, amiben még magunkat se látjuk tisztán? Ragyogj ránk, gyújts tüzet bennünk, és öltöztess minket a te fényedbe, hogy másokat is hozzád vonzzunk.” (*Horváth Adrienne*)

A próbatételeim értelme, hogy olyan új erőt és bizalmat ébresszenek bennem, ami mindenféle kétségbeesést és félelmet felülír. Az erőt, támogatást egyfolytában érzem, megkönnyebbültem, felszabadultam. Hálás vagyok, hogy élhetek ebben a testben. Örülök a családomnak, a barátaimnak, a kórusnak. Amikor ezt a dalt éneklek, ezt az örömet és a hálát érzem. Remélem, hogy az öröm rajtam keresztül ki tud áradni a világba. (*Maros Anikó*)

My life is in your hands – Életem kezdedben van!

Nehéz időszakon megyek keresztül, és azzal, hogy a kórusra találtam, úgy érzem visszataláltam Istenhez. Nekem azt a felismerést adták a dalok, hogy muszáj teljes mértékben rábíznom magam. Ő tudni fogja, mi az én utam. Először ezt a dalt hallgatva jött meg ez az érzés... (*Geszti-Müller Mónika*)

Order my steps – Te irányítsd lépteimet!

Szeretem ezt a dalt lassan kibontakozó erőteljességével, magával ragadó hullámmásával. Jó lenne, ha minden napomat át tudná hatni a teljes bizalom az Úrban! Mennyi minden el tud vonni Tőled, Uram! Olyan nehéz jó döntéseket hozni, jól kérsz, jól válaszolni; segíteni másnak szavakkal, cselekedetekkel; hallgatni, türelmesnek lenni. Nagyon sok a rám zúduló áradat minden felől, ami befolyásolhat. A sátán jelen van, nem pihen. Ezért is kérve kérek, Te irányítsd lépteimet, igazítsd nyelvemet, mosd meg szívemet, tégy méltóvá, taníts akaratomra! És akkor megtapasztalhatom, hogy Te vezetsz utadon, Te irányítod lépteimet, Te adsz szavakat a számba. Hálásan köszönöm! (*Kemper Annamária*)

Total Praise – Teljes dicséret

Az elmúlt 10 év alatt, mióta a kórusban énekelek, négy gyermekem született, és mindegyikük kereszttelőjén zengett a gospelének. Ezek az események mind fel-emelőek voltak. Totálisan hálás vagyok érte, hogy megtaláltam ezt a közösséget, részese lehettem ennyi időn keresztül, töltődhettem általa, és átsegített a nehéz időszakokban is. Ez a dal zengett nemrég a legkisebb lányom kereszttelésén. Hat gyermek anyukájának lenni nem könnyű feladat. Sokszor eszembe jut, hogy emeljem fel a tekintetem a hegyek fölé, onnan jön a segítségem. Semmi másban nem találhatom meg a békémet, csak Isten ölelő karjaiban. (*Adámi Johanna*)

Ez a dal egy mélypontomon talált meg engem, mint egy emlékeztető: Te vagy erőm forrása, Te vagy életem ereje! Isten békét teremt háborgó lelkemben, csak fel kell néznem Őrá. Emlékszem: abban a nagy békétlenségben, ami akkor dúlt a lelkemben, elvonultam mindentől és mindenkitől. Felmásztam egy hegytetőre, és kicsit megpihenve, szétnézve a magasból a környező hegyekre, elkezdtem énekelni ezt a dalt. Mire a végére értem, megnyugodtam, és csak hálát éreztem. Azóta megtanultuk a kórusal, és együtt dicsérjük az Urat ezzel a gyönyörű zsoltárral! (*Szuhai Mónika*)

„Letipornak, de nem pusztulunk el”

Éppen 50 éve, 1971. november 21-én hunyt el Túróczy Zoltán püspök, akinek utolsó hivatalos szolgálati helye a budavári gyülekezet volt. Háromszor – különböző egyházkerületekben – választották meg püspöknek, de az állami önkény háromszor állította őt félre. Péterhez, Jézus tanítványához hasonlóan őt is háromszor szólította meg a Mester: „Szeretsz-e engem?” Az alábbi írás az ő harmadik félreállítását idézi meg, amikor nemcsak a püspökségtől, de a Bécsi kapu téri lelkészségtől is meg kellett válnia – ahol pedig dédapja, a budavári gyülekezet alapító Bauhofer György nyomdokaiban szolgált.

1957. december 4-én az egyik budapesti pályaudvaron egy törekeny, szemüveges férfi szállt fel a 14 óra 25 perckor Győrbe induló vonatra. Egyszerű csomagját és kalapját elhelyezte a poggyásztartón, fekete kabátját a fülke sarkába akasztotta, majd gondolataiba merülve elfoglalta helyét a fapados ülésen. Túróczy Zoltán néhány órával azelőtt még az evangélikus egyház északi kerületének püspöke volt, ám innen a kommunista államhatalom elmozdította. Piacozó asszonyok, eltávozásra igyekvő sorkatonák és vizsgára készülő egyetemisták között fázósan üldögélt a szinte fűtetlen kupében. Végiggondolta magában az elmúlt tíz hónapot. Február 6-án iktatták be az északi egyházkerület püspöki szolgálatába. Korábban nyíregyházi működésének a börtön, dunántúli püspökségének pedig az Állami Egyházügyi Hivatal bizalmatlansága vetett véget. De februárban még annyira bizakodó volt. Az országban ugyan rendkívül nyomott hangulat uralkodott, de az egyházat néhány hónapig a szabadság levegője járta át – ám aztán bekövetkezett a visszarendezés, amelynek keretében előbb Ordass Lajost, majd Túróczyt is félreállították.

A Győr felé tartó vonaton a püspök felidézte magában, hogy Ordassnak 1950-ben nem a börtön jelentette a legnagyobb szenvedést, hanem az a tény, hogy egyházi bíróság ítélte őt a püspöki hivatalából való elmozdításra. Most ő is átélte, hogy az övéi fordultak el tőle. A forradalom utáni megtorlás megtalálta a maga egyházi segítőt. Volt, aki nevét adta ehhez, volt, aki a háttérben szervezkedett. Azokra a lelkészekre gondolt, akik ezekben a hetekben szó szerint a másik oldalra kerültek. Az egyház és az állam közötti sorsdöntő tárgyalásokon ugyanis nem a legitim egyházvezetés, hanem az az ellen működő állami küldöttség oldalán foglaltak helyet. Mások szorgosan körmölték ügynöki jelentésüket.

Zsebéből néhány papírlapot vett elő. Titkára adta neki oda, amikor a pecsétet és a kul-

csokat reá bízta. Scholz Lászlónak, a MELE (Magyarhoni Evangélikus Lelkészek Egyesülete) elnökének egy évvel korábban elhangzott beszédét olvasta újra: „Aki nek van megbánni valója, menjen oda a társához vagy a püspökéhez, vagy álljon a lelkési közösség elé, és könnyítsen a lelkén. Visszatekintve az elmúlt hatnyolc évre, ilyesféle vallomásoknak el kell hangozniuk: »Besúgó voltam, följelentettem lelkéztársaimat, befeketítettem őket; bánom.« »Pozíciót, hatalmat szereztem kihasználva a konjunktúrát; bánom.« (...) »Nem mondtam igazat, és tudtam, hogy nem mondok igazat, de nem mertem másképp szólni; bánom.«”

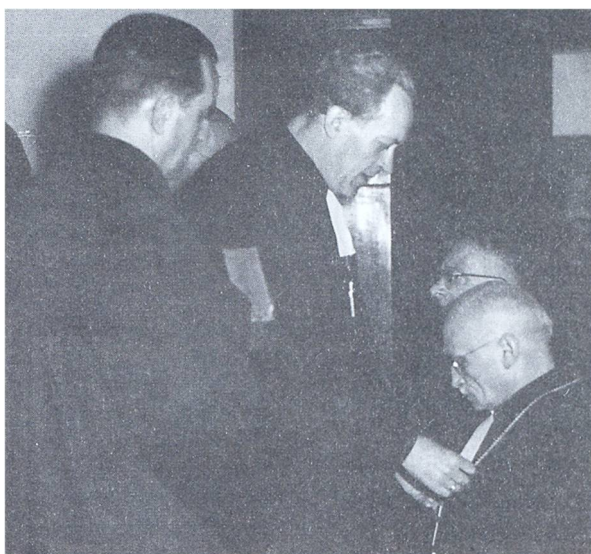
Túróczyval kapcsolatban egyértelműen megfogalmazódott a Forradalmi Munkás-Paraszt Kormány kívánalma: vonuljon vissza, mivel személye és magatartása zavarja az állam és az egyház viszonyát. Ezzel egyidejűleg ki is mondták, hogy vissza akarják helyezni a püspöki székbe azt a Vető Lajost, aki 1956. november 1-jén levélben lemondott hivataláról, elismerve, hogy megalkuvásaival nem az egyház ügyét szolgálta. Alig több mint egy évvel e nyilatkozat után Vető Lajos elfogadta az állam ajánlatát, és késznek mutatkozott a visszatérésre. Ennek érdekében most már végérvényesen el kellett mozdítani Túróczyt. Első lépésként 1957. november 29-én Grnák Károly, az Állami Egyházügyi Hivatal megbízásából, miniszteri biztosként lépett fel az egyház Üllői úti irodáiban. Hatalomátvételének jeleként leveleket csak az ő jelenlétében volt szabad felbontani, válasz csak az ő ellenjegyzésével volt küldhető. A püspökök teljes passzivitást jelentettek be. Néhány nappal később, december 4-én pedig Mihályfi Ernő egyetemes felügyelő a művelődési minisztériumba hívta Túróczyt, ahol is közölte vele: az állam nem őt, hanem Vető Lajost tekinti az északi egyházkerület püspökének. Az immár harmadszor is félreállított főpásztor jelezte, hogy az intézkedést súlyos egyházi sérelemnek tartja. Ellene azonban nem lázít, és jogfenntartással elhagyja a püspöki hivatalt.

A pecsétet és a kulcsokat átadta a püspöki titkárnak, korábban elvállalt szolgálatait lemondta, majd kiballagott a pályaudvarra.

Ezt követően még 14 évig élt. Félreállítva, de emelt fővel. Sorsa beteljesítette az Írást: „Mindenütt szorongatnak minket, de nem szorítanak be, kétségeskedünk, de nem esünk kétségbe; üldözöttek vagyunk, de nem elhagytak, letipornak, de nem pusztulunk el.” (2Kor 4,8-9)

Őrizzük emlékét, ápoljuk örökségét a budavári gyülekezetben is!

Fabiny Tamás
püspök

A harmadik püspökiktatás (1957. február 6.)
Halász Béla esperes, Ordass Lajos püspök,
Túróczy Zoltán püspök, mögötte
Mády Zoltán egyházkerületi felügyelő

Hírek

- Június 27-től megtartottuk a *Szeretetből tevékenyen* című táborunkat Nagybörzsönyben. Részletes beszámolót a honlapunkon olvashatnak: <https://budavar.lutheran.hu/hirmondo/2021/7/26/szemeimet-a-hegyekre-emelem-beszamol-a-nyri-tborri/>
- Augusztus 1-jén villámcsapás miatt több elektronikus készülék meghibásodott az épületünkben. A javíttatásuk augusztusban folyamatosan történt. Köszönjük a segítségeket!
- Augusztus 13–15-ig a Budavári Gospel Kórus közösségépítő és felkészülő hétvégét tartott Balatonszárszón *Szuhai Mónika* vezetésével. Vasárnap a balatonboglári gyülekezet istentiszteletén szolgált, ahol *Bence Imre* hirdette az igét.
- Augusztus 23–26-ig *Légy erős és bátor* címmel napközis tábort tartottunk, amelyen elsősorban óvodás és kisiskolás gyermekek vettek részt. A tábor tartalmi munkáját a hitoktatók végezték, gimnazista önkéntesek pedig nagyszerű segítséget nyújtottak. Köszönjük *Tócsér Gáborné*, *Ibolya* munkáját, aki a hét szakácsnője volt!
- *Péter Zoltán* részt vett az Északi Egyházkerület által szervezett lelkészkonferencián, melyet *Emeljétek fel fejéteket* címmel szerveztek meg Révfülöpn.
- Szeptember 4-én szentelte fel *Fabiny Tamás* püspök a budakeszi egyházközség új templomát. Gyülekezetünket többek között *Tóth Katinka* presbiter és *Bence Imre* lelkész képviselte.
- Szeptember 11-én ifjúsági kirándulást szerveztünk a budai hegyekbe. A résztvevők túrájukat közösségi munkával, szemétszedéssel fejezték be.
- Szeptember 16-án, csütörtökön ökumenikus istentiszteleten szolgált közöttünk *Tapio Luoma* finn evangélikus érsek, aki delegációjával együtt vett részt az istentiszteleten, *Fabiny Tamás* meghívására. A római katolikus egyházat *Cserhádi Ferenc* püspök, a református egyházat *Jákob János* tábori püspök képviselte, az Ökumenikus Tanács képviselőjében *Steinbach József* püspök, elnök és *Fischl Vilmos* főtitkár vett részt a liturgiában. Az igehirdetést *Balicza Klára* tolmácsolta. *Joób Emese* kobozon kísért finn és magyar énekkel gazdagította a liturgiát.
- Szeptember 20-án az Evangélikus Szabadegyetem első vendége *Spiró György* író, irodalomtörténész volt.
- Szeptember 24-én, a Diakónia napján az istentisztelet keretében *Elek Norbert* és *Szuhai Mónika* gyülekezeti tagjaink kíséretében *Bence Imre* megtanította a *Legyetek irgalmasok* című énekét, melyet a Diakónia Himnuszaként sajátítottak el a résztvevők *Gregersen-Labossa György* diakóniai lelkész kérésére.
- Október 9-én *Bence Imre* áhítatával és előadásával kezdődött a karvezetők országos találkozója a Budahegyvidéki Evangélikus Templomban.
- Október 13-án *Fabiny Tamás* az emlékező családtagok gyűréjében felszentelte gyülekezetünk egykori lelkészének és püspök elődjének, Scholtz Gusztávnak a sírkövét a Farkasréti Temetőben. A liturgiában *Bence Imre* is részt vett.

Felhívjuk beteg vagy idős testvéreink figyelmét, hogy akik szeretnének otthonukban úrvacsorával élni, telefonon vagy a gyülekezeti honlapon, a szolgálatok/látogatás menüpont alatt található űrlapon keresztül egyeztethetnek időpontot, és a lelkészek szívesen meglátogatják őket.
Telefon: +36-1-356-9736 (hétfőtől-péntekig 9–13 óra között), vagy <http://budavar.lutheran.hu>

Kedves Testvérek!

Az elektronikus levélcímmel rendelkező testvéreket kérjük szeretettel, hogy jelezzenek vissza: továbbra is postán kéri a Budavári Hírmondót, vagy szívesen fogadják az e-mail címükre. Az elektronikus úton történő továbbítás gyorsabb és olcsóbb. Igaz ugyan, hogy több esetben a tömegesen elküldött levelek „visszapattanhatnak”. Kérjük azt is jelezzék, ha az elmúlt időszakban se postán, se e-mailen nem kaptak Hírmondót. Együttműködésüket köszönjük!

A lelki töltekezéshez továbbra is ajánljuk a honlapunkon megjelenő istentisztelet-közvetítéseket és bibliaórákat, hang- és képanyagokat. Kérjük, hogy akinek van e-mail címe, az ossza meg velünk, és ha eddig nem tette, járuljon hozzá, hogy a budavar@lutheran.hu levelezőlistára felvegyük. Akinek nincs internet-elérhetősége, kérjük telefonon tájékoztasson minket, ha írott igehirdetésre van szüksége.

Lelkeszi Hivatal

1014 Budapest I. ker. Táncsics M. u. 28.

Samu Piroksa irodavezető

Kövesy Emese gazdasági vezető

hétfő-péntek: 9.00-13.00

telefon: +36-1-356-9736

mobil: +36-20-387-9572

weblap: <http://budavar.lutheran.hu>

e-mail: budavar@lutheran.hu

Bence Imre – igazgató-lelkész

Fogadóóra: kedd 15.00-18.00; péntek 9.00-12.30

e-mail: imre.bence@lutheran.hu

Bencéné Szabó Márta – lelkész

Fogadóóra: szerda 9.00-13.00

Péter Zoltán – lelkész

Fogadóóra: kedd 9.00-13.00; csütörtök 9.00-13.00

e-mail: zoltan.peter@lutheran.hu

Dr. Fabiny Tamás – püspök

e-mail: tamas.fabiny@lutheran.hu

Budavári Hírmondó

az Egyházközség tájékoztató hírlevele

Olvasó-szerkesztő: Váradai Adél

Tördelés: Hegyi András

Korrektor: Schneller Erika

Grafika: *Konczos Éva* rajztanár-festőművész

Felelős kiadó: *Bence Imre* igazgató-lelkész

Nyomdai munkák: *Rózsadomb Contact Kft.*